

ПОДРУЖЖЯ РАЇСИ І ЖАКА МАРІТЕН

ПОДРУЖНІЙ ШЛЯХ ЛЮБОВІ І ВІРИ

Жак Марітен народився 18 листопада 1882 року у Парижі, Франція. Французький філософ та богослов. Отримав протестантське виховання, навчався в паризькому університеті Сорбонна. Навернувся у Католицьку Церкву. Працював Послом Франції при Ватикані. Викладав в американському університеті в Принстоні.

Раїсса Уманцоф Марітен народилася в ортодоксальній єврейській сім'ї 12 вересня 1882 року у м. Маріуполь, який на той час належав до Південної частини Російської імперії. Коли Раїсі виповнилося десять років, її сім'я іммігрувала до Парижу, у зв'язку із непростими умовами для проживання євреїв у тогочасній Росії. По закінченні школи вона вступає на факультет природничих наук паризького університету Сорбонна, де і познайомиться із Жаком Марітен, своїм майбутнім чоловіком. Вінчання відбулося 26 листопада 1904 року.

Як Жак так і Раїса відзначалися науковим складом розуму. Вчилися не для покращення свого статусу серед людей, але для відкриття правди про себе та Всевишнього. Важливим буде підкреслити, що час їхнього навчання був непростим у здійсненні їхньої наукової мети, адже серед тогочасних науковців домінували: релятивізм, криза духовності та моралі.

Раїса, яка мала слабе здоров'я, що перешкоджало її активному житті, натомість була завзятою читачкою. Завдяки книжкам вона глибоко проникла у світ історії, культури та християнства. Саме вона відкрила католицький християнський світ для їхнього подружжя із Жаком. Раїса пізнала для себе красу християнського вчення у «Богословській сумі» св. Томи Аквінського, яка є енциклопедією католицького вчення. Пізніше Жак з цього приводу напише: *«Нарешті, дякуючи Раїсі, почав читати «Богословську суму» Томи Аквінського. Як і для мене, так і для неї це було якесь звільнення, наповнення великим світлом. Інтелект, немовби, віднайшов свою батьківщину»*.

У 1906 році Жак і Раїса приймають Таїнство хрещення у Католицькій Церкві. І з цього часу вони проживали своє подружнє життя, будучи впевненими у благословенній присутності Бога. Їхнє духовне зростання зробило з них справжніх Христових апостолів. У 1922 році подружжя Марітени у чотири руки (що на той час було рідкістю) написали

путівник духовності «Життя у молитві», з деякими методологічними вказівками як завдяки молитві перетворити інтелектуальне життя у духовне.

Вони не мали дітей, однак швидко зрозуміли, що плідність їхнього подружжя має бути спрямована до всіх тих, яких Господь поставить на дорозі їхнього життя. Своє головне покликання вони вбачали у допомозі іншим не зупинятися на поверхневості життя, але проникати у глиб речей та істини, відкривати для себе мудрість Творця.

На власному досвіді вони побачили, що плоди взаємної любові та віри занепадають, якщо ними не ділитися. Завдяки їхньому служінні та відкритості до інших Раїса і Жак стали очевидцями багатьох навернень та духовних пережиттів. Серед людей, які, за посередництвом подружжя Марітен віднайшли для себе Бога, був також один із найвизначніших філософів ХХ ст. Микола Бердяєв.

Прагнення правди та любові спонукало подружжя Марітен до все більшого проникнення у глибокий зміст Богом створеного подружнього союзу чоловіка та жінки. Вони завжди старалися належно виконувати задум Божий - бути одним цілим, взаємно даруючись одне одному, не залишаючи для себе абсолютно нічого. Їх не задовольняли поверхневий чи формальний зв'язком, ба навіть звичайна чуттєва чи романтична любов. Їхнє подружнє прагнення шукало взаємопроникнення душ у красі спільного божественного діяння. Ось як про це висловився сам Жак: *«Правда, як на мене, є наступна: любов як бажання чи прагнення, так звана романтична любов, – повинні, наскільки це можна, бути присутніми у подружжі як перший стимул, як точка відправлення. Однак, подружжя є далеким від того, щоб мати за ціль довести до досконалості романтичну любов, воно має інше завдання. Маю на увазі перетворення романтичної любові, чи того, що було на початку, у справжню та незламну людську любов. У любов справді вповні безумовну, яка не виключає статевої любові, але яка стає все більш незалежною від неї, і може навіть у своїй найвищій формі, вповні бути вільною від сексуального бажання, як прояв абсолютно духовної природи. Тут ідеться про повне і невідкличне дарування задля любові до свого подруга. Під цим оглядом, подружжя може бути автентичною спільнотою любові. Щось, що є побудоване не на піску, але на скелі, оскільки опирається не на тваринну але на справжню людську, духовну та особисту любов, яка народжується та очищається у горнилі самопожертви та зречення».*

У подружжі Жак і Раїса були поєднанні на рівні тіл, інтелекту та духу. Вони зберегли силу та свіжість подружньої любові аж до смерті. Про це свідчать численні очевидці їхнього життя. Наприклад, Пітер ван дер Меєр, близький приятель Марітен, ділиться такими спогадами: *«Чарівність подружнього життя - у любові, на початку якого*

знаходиться зустріч двох молодих студентів університету, які закохалися та віднайшли радість життя одне в одному. З цієї любові народжується незборимий зв'язок, спільний політ думки, одне почуття, одне страждання, одне лише прагнення: взаємний пошук правди, віднайдення Бога та Церкви, і в результаті нескінченне духовне збагачення. Раїса і Жак зазвичай багато не розповідали про гармонію та багатство пережите у Таїнстві подружжя. Однак я можу засвідчити, що Раїса ніколи не була відсутня у інтелектуальній праці свого чоловіка, і що Жак завжди був присутнім у духовному житті Раїси... Неможливо відділити Раїсу від Жака, максимум її можна відрізнити. Напевне, я ніколи не зустрічав пари, яка б перебувала у такій гармонії».

У вересні 1960 року у Раїси стався крововилив у мозку, а 4 листопада того ж року Раїса помирає. Тіло поховане в Кольбсáймі, в Ельзасі (Франція), де в 1973 р. рівно ж був похований і її чоловік Жак.

На завершення свого життя Жак написав: «Я іду до своєї блаженної Раїси. Як птах до свого гнізда, як троянда у напрямку сонця, як спрагла душа у напрямку джерел життя»